

Когато цвѣтенцата паднали, то на тѣхно мѣсто се показали *зелени главички*. Цанкинитѣ сестри, заедно съ майка си, изкубали ленътъ съ коренитѣ, вързали го на снопи и го оставили на нивата да съхне. Когато ленътъ изсъхналъ добръ, отрѣзали му главичкитѣ, послѣ го потопили въ рѣката и го затиснали съ единъ камъкъ да не плува по водата.

Слѣдъ двѣ недѣли извадили лена отъ рѣката, изсушили го и започнали да го чукатъ на хармана съ дѣска; послѣ го разчепкали съ желѣзенъ гребенъ и ленътъ станалъ мекъ и лѣскавъ като коприна.

— Цанке, каква хубава риза ще имашъ! — казала една отъ сестритѣ ѝ.

— Гдѣ е, како тази риза? Това прилича на Василчовитѣ руси коси — отговорила Цанка на сестра си.

Дошли вече дългитѣ зимни нощи. Цанкинитѣ сестри започнали да прѣдатъ лена.

„Това е жици, а не риза“ — си казала Цанка.

Минала се зимата, пролѣтътъ, лѣтото и настѣпила есенъта. Цанкината майка настанила *станътъ*, наредила *основата* и започнала да тъче. Едва тогава Цанка разбрала, че отъ жицитѣ правятъ платъ.

Когато майка ѝ изтъкала платното, разпрострѣла го да позамръзне, а на пролѣтъ го квасила съ вода нѣколко пѣти, и го простирала по трѣвата на слънце да избѣлѣе.

Тогавъ сестритѣ ѝ зашили на Цанка и Василча по една хубава риза.

Единъ празниченъ день, Цанка си облѣкла новата риза. Баща ѝ, като я видѣлъ, повикалъ я при себе си.